

BMC Records

BMC CD 261

Végh and His Quartet

Nem lehet eléggé értékelni a BMC-nek azt a vállalkozását, hogy három dupla-albumot jelentet meg a világviszonylatban is kiemelkedő kamaramuzsikus, Végh Sándor felvételeiből. Végh (1912–1997) 1946-tól külföldön élt, előadóművészetét felvételeken is csak ritkán élvezhettük, s amikor a 1980-as évektől ismételten hazalátogatott, mesterkurzusain tanári, hangversenyein pedig karmesteri minőségben ismerhettük meg. S akkor az a generáció, amely korábban leginkább csak hallott róla, „felfedezhette” magának a kivételes művészt, akiről meggyőződéssel vallhatta: „zenéből van”. Az első album 1948 és 1956 között készült felvételeket tartalmaz, a Végh-kvartett alapító együttesével (Végh Sándor, Zöldi Sándor, Janzer György, Szabó Pál). A válogatásnak – a kísérőfüzet információja szerint – fontos szempontja volt, hogy „minél több, a Végh-kvartett előadásában még soha ki nem adott mű váljék hozzáférhetővé”. Beethoven c-moll vonósnégyese (op. 18 no. 4) a felfedezés erejével hat. Sokan talán e felvételnek köszönhetően fogják hallani Barber op. 11-es vonósnégyesét, benne a közismert Adagiót. Bloch, Honegger és Jelinek művei mellett igazi kincs az összeállítás fináléja: Berg Lírai szvitje. Szokás hangoztatni az élő zenehallgatás semmihez nem hasonlítható élményét. Nos, bő fél évszázad távlatából konkurensként érkezett ez a program! A Végh-kvartett játéka egyszerűen lenyűgöző – merthogy fényekkel túl van azon, amit hangszerjátéknak, kamarazenélésnek lehet nevezni. A komolyzene kifejezés eredeti értelmét tudatosítják, amikor óhatatlanul is arra készítetik a hallgatót, hogy átítatódjék a hangokba fogalmazottakkal. Tudással, érzésekkel, indulatokkal. A felvétel nagy tanulsággal szolgál gyakorló muzsikusként számára is: az 1940-ben alakított, hangversenyen 1942-ben bemutatkozó, 1946-ban pedig a Genfi Nemzetközi Zenei Verseny győzteseként nemzetközi karriert kezdő kvartett kezdettől fogva játszott kortárs kompozíciókat is. Az album műsorából Berg műve 1926-ban, Jelineké 1933-34-ben. Honeggeré és Barberé 1936-ban, Bloché pedig 1945-ben készült. Példaértékű naprakészség! „Nálunk a zenéért való éges mindenféle személyes vagy másféle súrlódásnál erősebb volt” – Végh Sándortól ez került mottóként a kísérőfüzetbe. Ezt is érdemes lenne eltanulni tőlük!

Fittler Katalin